

har været et Dnsfe hos Udvalget at være saa humanit og billig mod Anlæggerne som mulig, har man dog ikke efter en omhyggelig Overveetelse kunnet komme til Overbeviisning om, at man heri Salen kunde foretage Forhøetelse af den af Regjeringen foreslaaede Sum.

H. C. D. Müller: Den ærede Ordfører begik vistnok en Forverling i sin Erindring om Concessionsvilkåarene for den omhandlede Linie. Saavidt jeg tidligere har seet, og efter de Citeringer, jeg her har foran mig af Concessjonen, gaae Bestemmelserne i denne ud paa, at den anlagte Linie, naar der ikke er forløbet 5 Aar, paa Forlangende skal overgives Staten efter Taxation; men forløber der mere end 5 Aar, saa kan Erstatning for Anlægget kun faaes efter Overeenskomst, og der er ikke Tale om, at Regjeringen er forbeholdt ganske at kunne ophæve Concessjonen; den har, saavidt jeg har forstaaet, kun forbeholdt sig at fortolke den, saa at idetmindste den Linie, for hvis Duffer jeg taler, mener, at den har i sin Concessjon en saa aabenbar Ret imod en total Ophævelse af Concessjonen, at der maa kunne søges til Domstolene mod en saa stor Vilkåarlighed imod det private Anlæg. Regjeringen kan vel rigtignok, naar der ikke opnaas Overeenskomst, ved et Magtsprog f. Ex. lægge en Linie til et Hus i Gaden ligeoverfor, og der er derfor Grunde for de Vedkommende i denne og flere Henseender til at optræde med al mulig Forsigtighed; men jeg troer, at den ærede Ordfører dog begik en Magtsomheds Forglemmelse ved at sige, at Regjeringen havde forbeholdt sig at ophæve Concessjonen; den har, saavidt mig bekjendt, om denne Linie imellem Middelfart og Fredericia kun forbeholdt sig at fortolke den.

Ordføreren: § 2 i Concessjonen for Middelfart—Årsens Telegraphlinie lyder saaledes: „Der forbeholdes Regjeringen Ret til ganske eller tildeels at hæve denne Concessjon, forsaavidt det skalde blive besluttet for Statskassens Regning osv.“, og det er altsaa fuldkommen notorisk, at Regjeringen har den fulde

Myndighed til at hæve Concessjonen. Derimod er det rigtig, hvad det ærede Medlem bemærkede, at det kun er indenfor de første 5 Aar, at den omhandlede Taxation kan finde Sted, saaledes at den er bindende for Anlægget; men jeg maa bemærke, at efter de 5 Aar indtræder der mindre gunstige Betingelser for Anlægget. Der staaer nemlig ganske vist i Contracten, at Overdragelsen kan skee efter Overeenskomst, men Regjeringen er ikke forpligtet til at kjøbe Actierne, og enhver Overeenskomst, som Regjeringen aflutter efter de 5 Aar, stiller altsaa Actierne under mindre gunstige Betingelser end tidligere. Derimod er det ganske vist, at, hvis Parterne ikke kunne komme overens, er Regjeringen henviist til at følge sin egen Vel. Jeg har hverken villet stille mig for eller imod det foreliggende Forslag. Jeg erkjender, at der er noget om just ikke Ubilligt saa dog Haardt for de paagjældende Actionairer i den Maade, hvor paa Sagen ordnes, idet Mange uden at ane, at en saadan Afløsning forestod, have betalt Actierne med høi Priis, men nu kun faae en ringe Priis for dem. Det er dette Humanitetshensyn, der gjør mig det noget svært at optræde imod Forslaget; men Udvalget har ikke paa nogen Maade troet sig berettiget til selv at fremsætte noget Forslag i saa Henseende.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, gik man til Afstemning, hvorved:

1) Underændringsforslag af H. C. D. Müller:

I Udvalgets Forslag Nr. 1 forhøies Summen 75,000 Rd. med 800 Rd.

forkastedes med 52 Stemmer mod 2.

2) Forslag under Nr. 1 af Udvalget:

I 1ste Linie forandres Tallet „64,000“ til „75,000“.

vedtoges med 52 St. mod 9.

3) Forslag under Nr. 2 af Samme:

Imellem 9de og 10de Linie indstødes: „8. Randers—Udbyhøi“.

vedtoges med 58 St. mod 2.